

DANS VAN VLAMMEN

Yelena Black

Dans van vlammen

Vertaald door Mariëtte van Gelder

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *Dance of Fire*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bloomsbury Publishing PLC, 2015

© Yelena Black, 2015

© Vertaling uit het Engels door: Mariëtte van Gelder, 2016

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2017

© Omslagontwerp: Regina Roff

Ontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3062 6

ISBN 978 90 488 3063 3 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn lezers, en voor iedereen die van ballet houdt

Proloog

Voor het eerst sinds Margarets verdwijning schoof Vanessa haar voeten in de spitzen van haar oudere zus.

Ze strekte behoedzaam eerst haar ene voet en toen de andere, balancerend tot ze *en pointe* stond. Een kleurige flits doorkliefde haar geest toen ze haar gezicht naar het licht keerde. Smalle rode lippen, bevend. Een vleeskleurig balletpak dat om de ribbenkast van een meisje spande en een ranke, tere voet.

‘Margaret,’ fluisterde Vanessa. Ze deed haar ogen dicht om het beeld vast te houden.

Haar zus stak haar been uit en kromde haar voet alsof ze klaar ging staan voor een dans, maar het was helemaal geen dans. Met enige moeite trok ze haar teen over de vloer, om langzaam en zorgvuldig iets te schrijven.

Ik ben er nog.

Het was een boodschap van haar zus, besepte Vanessa. Ze was nog ergens. Margaret Adler leefde nog.

Tweënhalf jaar eerder

Uit het dagboek van Margaret Adler

27 februari

'Margaret Adler is dood.'

Dat zei Hal tegen me toen hij me mijn nieuwe identiteitspapieren gaf.

'We kunnen je alleen verborgen houden door iemand anders van je te maken,' zei hij knipperend met zijn ogen. 'Margaret is dus weg.' 'Weg,' herhaalde ik. Het stalen dek van het vrachtschip dreunde onder mijn voeten, kilometers water tussen mij en mijn oude leven, mijn familie scheppend. Hal en Erik hadden deze manier gekozen om New York te ontvluchten omdat die zo primitief was, zo prozaïsch.

Een beetje zoals het goedkope notitieboekje waarin ik dit schrijf. Ik weet tenminste dat het niet gehackt kan worden.

'Uitgewist,' zei Hal, alsof hij nog niet duidelijk genoeg was geweest. Je mag met niemand contact opnemen. Ik kende Hal amper, maar Erik had me bevestigd dat hij alles voor elkaar kon krijgen. Hij zag eruit als een nerd uit een stripverhaal, of een cybercrimineel. 'Het is te gevaarlijk. Hij zou je kunnen vinden.'

Met 'hij' bedoelde Hal Josef, mijn oude dansmeester van de balletacademie in New York. Degene die me bijna kapot had gemaakt. Ik knikte. 'Okè,' zei ik tegen Hal. De boot maakte een bocht, het dek schudde en de lamp boven onze hoofden zwaaide heen en weer.

'Je bent nu...' Hal sloeg het paspoort open, en ik las mijn nieuwe naam onder mijn foto: Margot Adams. 'Wie is dat?' vroeg ik.

'Nu? Dat ben jij. Maar daarvoor...' Hij haalde zijn schouders op. 'Een meisje dat een paar jaar geleden is omgekomen bij een tragisch auto-ongeluk. Haar lichaam is nooit gevonden.

Wat zo griezelig was dat ik kippenviel op mijn armen kreeg. 'Ik geef me uit voor een dood meisje?' Hij haalde zijn schouders weer op. 'Je geeft je niet voor haar uit, je bent dat dode meisje.

De deur naar de gang sloeg achter Erik dicht. Hij is slank, met het lichaam van een danser, jong en knap. En ik denk dat hij me leuk vindt; ik zie het in zijn ogen als hij glimlacht. Ik betrap mezelf erop dat ik stiekeme blikken op hem werp als hij niet kijkt. Ik heb nog nooit een jongen zoals hij ontmoet. Zijn houding, zo zelfbewust, zo ernstig. Ik ben Erik heel veel verschuldigd. Zonder hem had ik nooit aan Josef kunnen ontsnappen. Erik was op bezoek bij de NYBA, en in tegenstelling tot alle anderen had hij wel gehoord van dansers zoals Josef, die de danskunst gebruiken voor het kwaad. Hij geloofde me toen ik hem vertelde wat er gaande was. En dat ik dacht dat mijn leven en mijn ziel op het spel stonden.

Hij smokkelde me de academie uit, stelde me voor aan zijn jeugd vriend Hal en bedacht het plan om met dit vrachtschip naar Engeland te komen. Zonder Erik was ik nu dood geweest. Of nog erger. Ik kan zijn hand onder op mijn rug nog bijna voelen, die dag toen we aan de kade stonden te wachten. Zijn lichaam beschermde me tegen de aanrollende mist. Daarom ben ik nu hier. Weg van Josef. Zodat hij me niet meer kan dwingen te dansen, te proberen iets dodelijks op te roepen, iets gevaarlijks... Ik schud mijn hoofd en doe mijn ogen dicht. Het is nu tijd om te slapen. Volgende halte: Londen!

1

Het nevelige witte licht gaf de houten vloer van de studio een warme gloed. Vanessa stond en pointe, met in allongé uitgestrekte armen en gespannen spieren om de houding vast te houden. Ze wachtte. Tot, met een zuchtje adem in haar nek...

Zijn aanraking.

Hij kwam achter haar staan en omvatte haar middel met de gespreide vingers van zijn rechterhand. Zijn linkerhand zweefde bij haar schouder zonder die echt aan te raken. Ze sidderde toen iets in haar ontwaakte, toen zijn warmte haar ledematen tot leven wekte.

Ze dansten samen over de afgesleten gelige planken naar de spiegelwand waarin ze zichzelf kon zien, helemaal in het wit, als een geestverschijning: haar balletpak en tutu en zelfs een waasje spookachtig witte schmink. Haar spierwitte spitzen trokken een asgrouwe streep over het hout.

Haar danspartner was in het zwart. Hij trok haar naar zich toe tot ze zijn borst voelde rijzen en dalen tegen de hare. Haar vingers volgden de lijnen van de spieren in zijn schouders, de huid die nat was van het zweet.

Hij draaide haar weer van zich af voordat ze zijn gezicht kon zien. Zijn eigen passen weerklonken achter haar in een snel, schuivend getrippel. Hun schaduwen raakten verstrengeld, dansten samen en maakten zich van elkaar los in het mistige licht. Zijn wang rustte warm tegen de hare en ze rook zijn aftershave, die haar aan zee, zomer en strand deed denken. Haar balletpak plakte aan haar borst

van het zweet en ze kon het zout bijna op haar lippen proeven. Hij draaide haar langzaam naar zich toe.

Justin.

Hij glimlachte.

Ze draaide de ene pirouette na de andere, en bij elke draai ving ze een glimp op van zijn gezicht. Zijn warrige donkerblonde haar, zijn blauwe ogen. Al het licht in de ruimte leek naar zijn glimlach te worden getrokken. Bij elke draai werden zijn lippen feller van kleur, met tinten geel en toen een verzegend oranje.

Een warme adem rees in haar op en stuwde haar voort, sneller en sneller. Justins gezicht begon te veranderen. Het werd flets en zijn ogen verscherpten zich tot een metalig grijs. Ze voelde haar hartslag, die klonk als zijn naam. *Zep. Zep. Zep.* Er klopte iets niet. Ze draaide, niet in staat ermee op te houden, terwijl de kleur uit zijn wangen bleef trekken en er een onmenselijk vuur in zijn ogen oplaaide. Hij keek omhoog, en zijn bewegingen waren vreemd mechanisch, alsof hij bezeten was van iets onnaams.

Ze wankelde, verloor haar evenwicht en viel uit haar pirouette in zijn armen toen hij kraste: *Jouw kus zal me weer thuisbrengen, liefste.* Toen opende hij zijn kaken breed, de vlammen onthullend die hem vulden en die hun tongen uitstrekten om hen beiden te verslinden.

Vanessa werd wakker van iets op haar gezicht.

‘Lieverd, je kwijlt!’ zei haar moeder, die met een zakdoek haar kin bette.

‘Mam, hou op.’ Vanessa sloeg haar moeders hand weg. ‘Echt.’ Ze keek om zich heen, maar niemand in het vliegtuig leek op hen te letten, zelfs niet de zakenman met de krulsnor aan haar andere kant, die net als zij in slaap was gevallen tijdens de lange vlucht van New York naar Londen. Alleen wist ze zeker dat hij niet had gedroomd van een lekkere jongen die vol vlammen zat...

Vanessa streek een paar rode lokken uit haar gezicht en keek

reikhalzend naar voren. Justin zat een paar rijen voor hen aan de andere kant van het gangpad te lezen. Hij zag er volkomen normaal uit, niet alsof er een demon in hem zat. Ze hadden geen drie stoelen naast elkaar kunnen krijgen en Vanessa's moeder was niet van plan in haar eentje te reizen.

'Wat zoek je, kindje?' vroeg haar moeder iets te luid.

'Mam, alsjeblieft,' zei Vanessa, die weer achteroverleunde en haar hoody openritste.

'Alsjeblieft wát?' zei Vanessa's moeder.

'Hou je mond alsjeblieft.' Vanessa legde de hoody op haar schoot. 'Ik krijg koppijn van je.'

Het gezicht van haar moeder werd even iets zachter, zodat Vanessa werd herinnerd aan de tijd toen haar moeder nog vrolijk en liefdevol was, een voormalige ballerina die de schijnwerpers vaarwel had gezegd om een gezin te stichten, maar toen knipperde haar moeder met haar ogen en was ze zichzelf weer: zorgelijk, gespannen, alsof ze elk moment kon instorten. Zo was ze al sinds Vanessa's zus Margaret was verdwenen, nu drie jaar geleden.

'Weet je, sommige dochters zouden lief zijn voor hun moeder,' zei Vanessa's moeder, 'als die haar eigen leven in de wacht had gezet om de halve wereld over te reizen om te zorgen dat hun dochter mee kon doen aan een balletcompetitie.' Ze keek even naar het televisieschermpje in de rugleuning van de stoel voor haar. 'Ik vraag me af hoe het zou zijn om zo'n dochter te hebben.'

'Sorry, mam.' Zoals gewoonlijk zag haar moeder er zelfs na zeven uur vliegen onberispelijk uit: er zat geen haartje verkeerd, haar make-up was perfect en haar kleren vertoonden geen enkel kreukje. Ze had die volmaakte schoonheid die een ballerina hoorde te hebben. Die Margaret had. En Vanessa niet.

Vanessa's moeder legde een hand op de hare. 'Het geeft niet, lieverd. Je bent gewoon zenuwachtig voor de auditie.'

'Eh, ja,' zei Vanessa, hoewel ze niet eens aan de auditie dacht.

'Ze hebben je op het laatste moment uitgenodigd, zonder dat

je aan de voorronden had meegedaan,' zei haar moeder. 'Dat zegt veel. Het Royal Court is een van de meest vooraanstaande Europese balletgezelschappen, en die mensen vergissen zich niet.'

'Als jij het zegt,' mompelde Vanessa.

'Ik ben gewoon blij dat je de kans krijgt om te dansen,' vervolgde haar moeder. 'Pap en ik hadden ons er zó op verheugd je in *De Vuurvogel* te zien. Ik vind het ongehoord dat je balletmeester er zomaar met zijn assistente vandoor is gegaan. Het is een grof schandaal!'

Vanessa kromp in elkaar. In werkelijkheid waren Josef, de balletmeester van de New York Ballet Academy, en Hilda, zijn assistente, allebei dood, het slachtoffer geworden van de demon die ze zelf hadden opgeroepen, al had Vanessa er zonder het te beseffen aan meegeholpen. De demon was er nog steeds, in de een of andere vorm, en Vanessa moest er niet aan denken wat voor schade hij kon aanrichten. Justin en zij waren op weg naar Londen om te proberen het boosaardige wezen op te sporen en het een halt toe te roepen, en Vanessa hoopte Margaret ook te vinden.

'Het is ontzettend jammer dat je vader de competitie moet missen,' verzuchtte haar moeder, 'maar hij komt op tijd voor de feestdagen terug.' Ze glimlachte gekunsteld. 'Kerstmis in Londen. Het lijkt me heel fijn om ergens anders te zijn.'

Sinds Margarets verdwijning werden de feestdagen overschaduwd door bitterzoete herinneringen: sneeuwpoppen maken, naar een kerstfilm kijken en warme chocolademelk drinken, cadeautjes uitpakken, Margaret die rondfladderde op nieuwe spitzen en met een nieuwe maillot aan.

'Vertel me nog eens iets over die jongen?' veranderde haar moeder van onderwerp.

Vanessa's hart sloeg even op hol. Zep, dacht ze. Hij was haar eerste vriendje geweest, en een medeleerling van de balletacademie, en hij was een monster gebleken. Maar haar moeder wist niets van Zep.

'Die Justin. Hij is lang en knap,' vervolgde Vanessa's moeder,

‘maar wie is hij? Uit wat voor gezin komt hij? Waarom reist hij alleen?’

‘Hij reist niet alleen,’ zei Vanessa. ‘Hij hoort bij ons.’

Maar als het erop aankwam, wist Vanessa niet zoveel van Justin. Hij was ouder dan zij, een laatstejaars. Hij had geprobeerd haar te helpen op de academie, had haar voor Zep gewaarschuwd, maar ze had niet geluisterd. Ze had van Zep gehouden, en hij had haar bedrogen. Pas toen de waarheid aan het licht kwam, had ze beseft dat Justin best een goede jongen was. Niet goed, maar zelfs geweldig. Vanessa had een keer met hem gezoend, in de sneeuw voor het Lincoln Center, maar toen was Justin helemaal stug en vreemd gaan doen. Het was alsof de zoen een ander mens van Vanessa had gemaakt, iemand die hem kon kwetsen.

En nu had Vanessa dezelfde gevoelens voor hem. Ze dacht aan haar droom, aan de woorden van de demon. *Jouw kus zal me weer thuisbrengen, liefste*. De demon huisde niet meer in haar, maar was ze op de een of andere manier nog met hem verbonden? Kon hij bezit nemen van iemand anders en die persoon gebruiken om bij haar te komen? Was haar droom misschien meer geweest dan een droom: een visioen?

‘Kan hij goed dansen?’ vroeg haar moeder.

‘Ik denk het wel,’ zei Vanessa. Eerlijk gezegd had ze Justin nooit bijzonder getalenteerd gevonden. Hij had haar zelfs een keer laten vallen tijdens een repetitie, al had hij gezegd dat hij het expres had gedaan, om haar te beschermen. Maar nu werd hij haar partner in de pas de deux op de tweede dag van de competitie, en dan zou Vanessa zien wat hij echt in zijn mars had.

‘Dat dénk je?’ zei haar moeder hoofdschuddend. ‘Niet iedereen mag meedoen aan de wedstrijd van het Royal Court in Londen, hoor. Je andere vrienden zijn niet uitgenodigd, Vanessa, alleen Justin en jij. Dat moet toch iets zeggen.’ Ze zweeg even.

‘Zijn jullie...?’ vervolgde ze toen gegeneerd. ‘Je weet wel.’

Vanessa trok een wenkbrauw op. ‘Zijn we wát?’

‘Dwing me niet het te zeggen,’ zei haar moeder. ‘Een... setje.’

Vanessa schoot in de lach. ‘Nee. Dat zijn we niet.’ Niet dat ik weet, tenminste... dacht ze erachteraan.

‘Gelukkig. Hoe oud is hij, achttien? Je bent pas vijftien, Vanessa. Je hoeft nog geen vriendje. Concentreer je op het ballet.’

‘Ja.’ Dit was veiliger terrein, en haar moeder leek te ontspannen.

Ze pakte de uitnodiging die Vanessa had gekregen, die ze netjes opgevouwen in haar tas had gestopt.

*The Royal Court Ballet Company
Theatre Square 1
Londen, Engeland*

Beste Vanessa,

Gefeliciteerd!

Je bent geselecteerd voor de audities van de Royal Court Ballet Company. Je mag geheel op onze kosten komen meedoen aan de dertigste jaarlijkse beurscompetitie.

Het wereldvermaarde Londense Royal Court is een van de meest prestigieuze balletgezelschappen in een land dat beroemd is om zijn bijdrage aan het ballet. De beurs stelt uitzonderlijk veelbelovende dansers in staat twee jaar bij het gezelschap te repeteren als begin van een carrière die een onvoorstelbare vlucht kan nemen.

Daarna volgde een uiteenzetting van wat de competitie inhield: een intensieve week waarin zesennegentig balletstudenten van over de hele wereld het tegen elkaar opnamen in een reeks van drie audities,

om de dag een. Aan het eind van de week zouden er nog maar twee dansers over zijn: de winnaars.

‘Stel je voor,’ zei Vanessa’s moeder, die grote ogen opzette. ‘Je zou kunnen winnen!’

‘Misschien,’ zei Vanessa. ‘Al betwijfel ik het.’

‘Zo moet je niet denken, kind.’ Haar moeder klakte met haar tong. ‘Als je rivalen denken dat je zwak bent, dansen ze gewoon over je heen. Als jij denkt dat je een winnaar bent, dan ben je ook een winnaar.’

‘Jij hebt makkelijk praten.’ Vanessa was een goede ballerina, misschien zelfs een fantastische, maar zij had haar moeders passie voor het ballet niet geërfd.

Margaret wel.

Margaret. Het enige wat Vanessa wist, was dat haar zus nog leefde, waarschijnlijk, en dat ze op de vlucht was. Het leed geen twijfel dat ze van de New Yorkse balletacademie was gevlucht omdat Josef, de balletmeester, had geprobeerd haar te gebruiken om een demon op te roepen, wat haar doodsbang moest hebben gemaakt. Josef was nu dood, maar er liep een spoor van hem naar andere dansers in Londen. Vanessa hoopte dat als ze die vond, zij haar op de een of andere manier naar haar zus zouden leiden.

Nog maar een paar maanden geleden zou Vanessa erom hebben gelachen. Een demon? Opgeroepen door een dans? Maar ze had het gezien en gevoeld; het wezen had in haar gezeten en geprobeerd haar van binnenuit te verteren. Het had haar bijna kapotgemaakt.

Er klonk een *ping!*, gevolgd door de mededeling dat de landing op luchthaven Heathrow werd ingezet. Justin keek om en ving Vanessa’s blik. Zijn donkerblonde haar piekte op zijn achterhoofd en hij zag er moe uit, alsof hij nog niet zo lang wakker was. Toch maakte iets aan zijn gezicht dat Vanessa vlinders in haar buik kreeg, en ze dacht terug aan de droom waaruit ze net was opgeschrokken.

Jouw kus zal me weer thuisbrengen, liefste.

Wat betekende dat? Kon ze Justin in gevaar brengen door hem te kussen?

‘Gordels, alstublieft,’ zei de stewardess, die verder door het gangpad liep, zodat Vanessa Justin niet meer kon zien.

Ze leunde achterover en deed haar oordopjes in, maar met het geluid uit. Naast haar werd Snorremans wakker. Hij wreef in zijn ogen en pakte zijn krant.

Vanessa las over zijn schouder mee: MANCHESTER UNITED VERLIEST IN LAATSTE MINUUT leek over voetbal te gaan, en COALITIE CAMERON OP INSTORTEN ging duidelijk over politiek.

‘Kindje, het is ongeleefd om met anderen mee te lezen.’

Vanessa zuchtte. ‘Oké, mam.’

Vergeet die demon maar. Ze vroeg zich af of een hele week met haar moeder niet het moeilijkste van de hele competitie zou worden.

Reizigers haastten zich langs hen heen naar de douane. ‘Daar is hij!’ zei Vanessa’s moeder. ‘Hé, Justin!’

Justin kwam net uit de slurf, met zijn rugzak achteloos over zijn schouder hangend. Hij droeg een grijze trui met een wijde hals, een strakke spijkerbroek en kraakheldere witte sneakers.

Vanessa moest toegeven dat hij er goed uitzag.

Vanessa’s moeder, die haar telefoon tevoorschijn haalde om haar man te bellen, liep vooruit, gevolgd door Justin en Vanessa. ‘Hoe was je vlucht?’ vroeg ze.

‘Prima,’ zei Justin. ‘En de jouwe?’

‘O, ook prima.’ Vanessa wist niet wat ze verder nog kon zeggen. Was Justin zenuwachtig voor de competitie? Had hij contact gehad met Enzo? Ze hadden elkaar niet echt meer gesproken sinds het eind van het semester. Ze hadden de reis geregeld en hun pas de deux uitgekozen, maar dat hadden ze allemaal via sms’jes gedaan, kort en zakelijk. Er had niets persoonlijks in gestaan, niets over hun kus in de sneeuw.

‘Nu ik in Engeland ben, krijg ik meteen zin in thee,’ zei Justin met een blik op een restaurant in de aankomsthal. ‘En een scone.’

Opeens glimlachte hij naar haar. Zijn blauwe ogen keken haar aan, warm en vriendelijk.

‘Een scone,’ herhaalde Vanessa. Ze had nog nooit een scone gegeten. Ze wist niet eens wat het was. Waarom had ze het herhaald? O, god.

‘Kijk uit waar je loopt!’ riep een oudere vrouw die over de lopende band rende en Vanessa bijna omvergooide.

‘Pas op,’ zei Justin, die Vanessa’s schouder pakte. ‘Gaat het?’

‘Ja hoor.’ Haar moeder, die druk in de weer was met haar telefoon, had niet eens omgekeken.

Justin gaf een kneepje in Vanessa’s schouder en weer voelde ze die vlinders. ‘Mooi,’ zei hij. ‘Kom op.’

Drie kwartier later kwam Vanessa met een stempel in haar paspoort door de douane. Ze hoorde overal mensen met een Engels accent praten; iedereen klonk als Russell Brand of die oude douairière in *Downton Abbey*, wat haar op een rare manier op haar gemak stelde.

‘Misschien wist je het niet, Justin, maar ik gruw van te laat komen,’ zei Vanessa’s moeder. ‘En van Chinees eten. Het is allebei niet goed voor je.’

Justin hield zijn lachen in, maar Vanessa, die allang wist dat haar moeder niet goed snik was, schudde meewarig haar hoofd.

Hun nachtvlucht had iets voor acht uur moeten aankomen, maar het liep nu al tegen tien. Vanessa zag de fletse ochtendzon verstopt achter de grijze wolken en rilde toen ze de koude winterlucht in stapten. Ze zette haar telefoon aan en kreeg meteen een paar sms’jes binnen. Het eerste was van haar vriendin TJ: *Pas goed op. Niets doen wat ik ook niet zou doen.*

Steffie schreef: *Doe Justin de groetjes van me*, en Blaine: *Geef Justin een zoen van me*. Blaine bracht de kerstvakantie door bij Steffie thuis in Cincinnati en TJ probeerde in Manhattan haar ouders over te halen haar naar Londen te laten vliegen zodat ze Kerstmis met Vanessa en haar ouders kon vieren. Ze hadden allemaal nog verdriet om

hun vriendin Elly, die in september was verdwenen en vermoedelijk dood was, vermoord door Josef of Zep. Vanessa huiverde bij de herinnering aan het dansen met Zep, het zoenen, hoe smoorverliefd ze op hem was geweest terwijl hij al die tijd met Josef samenspande om een demon op te roepen. Wat een griezel.

‘Iets boeiends?’ vroeg Justin.

Vanessa stopte haar telefoon in de zak van haar spijkerbroek. ‘Niet echt.’ Ze voelde het bloed naar haar wangen stijgen en wendde haar gezicht af.

‘Kom op, we houden een taxi aan,’ zei Vanessa’s moeder, maar op hetzelfde moment zag Vanessa hun achternaam, ADLER, op een kartonnen bord staan.

Ze herkende de jongen die het bord ophield meteen: het was Enzo. Hij maakte deel uit van de Lyrische Elite, een genootschap van dansers die streden tegen mededansers die de kracht van hun kunst in dienst van het kwaad stelden. Ze hoopte dat zij haar zouden helpen haar zus te vinden. Enzo was te laat bij de NYBA aangekomen om te helpen de demon te overwinnen, maar hij had gezorgd dat Justin en zij werden uitgenodigd voor de competitie, een eerste stap op weg naar de samenwerking met de Lyrische Elite.

Vanessa schatte dat hij niet ouder kon zijn dan eenentwintig. Hij had een middenscheiding in zijn zwarte haar, dat aan beide kanten van zijn voorhoofd naar beneden golfde en zijn hoekige gezicht omlijstte. Hij had donkere ogen, een olijfkleurige huid en een ultrawitte glimlach. Op het eerste gezicht leek hij niets bijzonders, maar toen hij naar hen toe kwam, zag ze dat hij zich bewoog als een danser, ingehouden maar sierlijk, en dat zijn gespierde lichaam opeens gewichtloos leek.

‘O!’ zei Vanessa’s moeder verrast toen ze haar achternaam herkende. ‘Nee maar, Justin, heb jij een taxi voor ons besteld?’

Voordat Justin kon antwoorden, stapte Enzo naar voren. ‘Mevrouw Adler,’ zei hij.

‘Ja?’ zei Vanessa’s moeder.

‘Ik ben van de Royal Court Ballet Company.’

Nu zag Vanessa’s moeder het, en ze haalde in een reflex haar vingers door haar haar. ‘Goh, ja, natuurlijk.’

Enzo pakte het handvat van haar zilverkleurige Tumi-koffer en rolde hem naar de straat. ‘Kom maar met mij mee. Als het meezit, zijn we nog net op tijd voor de oriëntatie.’

Hij liep langs een rij taxi’s naar een witte BMW, klikte de kofferbak open en zette al hun bagage erin. Terwijl Vanessa’s moeder op de achterbank schoof, keek hij naar Vanessa en Justin en zei: ‘Ik praat jullie later wel bij, maar nu moeten we opschieten. Als jullie niet op tijd zijn, kunnen jullie gediskwalificeerd worden voordat jullie ook maar iets hebben gedaan.’

Terwijl ze over de M4 naar het centrum snelden, keek Vanessa door de achterraut naar de puntdaken. Londen zag er heel anders uit dan New York. De gebouwen waren hier minder hoog, de lucht was weidser en de wolken hingen lager en waren grauwer, alsof ze al zo lang boven de stad hingen dat ze slap waren van vermoeidheid. Er viel een kille motregen.

‘Jullie boffen maar, want jullie hele programma is al uitgestipeld,’ zei Vanessa’s moeder bladerend in een gidsje. ‘Maar ik zal mezelf moeten zien te vermaken. Er is hier bijna te veel te doen.’

Boffen? Vanessa had niet het gevoel dat ze bofte. Ze deed haar ogen dicht en zag de beelden van haar droom over Justin weer voor zich, zijn vlamme mond. Ze voelde hitte in haar borst kriebelen. ‘Je kunt altijd gaan shoppen.’

‘Natuurlijk, schat, daar heb ik het ook over. Harrods kost minstens een dag, maar je hebt Harvey Nichols ook nog, en Liberty, en... O, het is gewoon te veel voor die ene week.’

‘Ja, het is een stuk vermoeiender dan een internationale danscompetitie winnen,’ zei Vanessa binnensmonds. Al shopte haar moeder zoveel dat dat ook wel een wedstrijd leek.

Bijna een halfuur later werd de skyline van de stad vervangen door een immens natuurgebied, een gigantisch stadspark dat zo stil en idyllisch was dat het een schilderij leek. RICHMOND PARK, stond er bij de ingang. Vanessa drukte haar neus tegen de ruit en zag een zwerm merels over het landschap naar een staalgrijze vijver in de verte duiken.

Achter de bomen was net het witte puntdak van een gebouw zichtbaar. ‘Welkom in de White Lodge,’ zei Enzo terwijl hij de auto over een onverhard koetspad stuurde. ‘Ooit een koninklijk buitenhuis, maar tegenwoordig het onderkomen van het Royal Court Ballet.’

Het buitenhuis zag er ook uit alsof het voor een vorst of vorstin was gebouwd. De voorgevel bestond uit vier grote witte zuilen met hoge ramen ertussen, en de trappen die van elke kant van een marmeren balkon naar beneden liepen, vonden elkaar in een breed bordes. Het was alsof het uit ivoor was gesneden, of uit ijs, en dat midden in een stadspark.

Vanessa maakte het portier open en stapte de vochtige buitenlucht in.

Justin kwam achter haar staan. Zijn arm streek langs de hare. ‘Wat vind je ervan?’ fluisterde hij terwijl hij haar haar koffer gaf. ‘Best indrukwekkend, hè?’

Bij de winterse aanblik van het huis moest Vanessa wel denken aan de witte gedaanten die bevroren leken op de muur van de ondergrondse oefenruimte in New York, de silhouetten van danseressen die waren gestorven terwijl ze onderworpen waren aan Josef en zijn pogingen een demon op te roepen. Nu was Josef dood en de demon was... waar? Wat wilde hij? Angst welde in haar op.

‘Jullie moeten voortmaken,’ zei Enzo met een blik op zijn horloge. ‘Ik heb hard gereden, maar jullie zijn nog steeds aan de late kant.’

‘Luister naar hem,’ zei Vanessa’s moeder met wegwuivende gebaren naar Justin en haar. ‘Je mag geen slechte indruk maken.’

Justin reikte achter zich naar Vanessa’s hand, en ze voelde een schokje toen hij haar aanraakte. Ze haastten zich samen de treden van het bordes op, met twee treden tegelijk, en kwamen buiten adem bij de ingang aan. Vanessa hoorde haar moeder achter hen in een kalmer tempo naar boven komen. Ze duwde tegen de deuren, die krakend opengingen.

Binnen werden ze verwelkomd door het gele schijnsel van een

kroonluchter. De voorname hal was blinkend schoon, en er hing de aangename geur van een museum. Aan de muren hingen foto's van in de tijd verstilde ballerina's en dansers met uitgestrekte armen en hun benen gespreid in een *jeté* of gedraaid onder tutu's in een adembenemende veelheid aan kleuren: naast wit ook violet, grijsgroen, zalmroze en donkerblauw. Sommige foto's kwamen uit producties die Vanessa kende, zoals *Het Zwanenmeer*, *Midzomernachtsdroom* en *Don Quichot*; andere lieten alleen een indruk van ondraaglijke gratie achter.

'Wauw,' verzuchtte ze zacht, alsof ze echt in een museum was.

Ze liepen een gang in die behangen was met portretfoto's, waarschijnlijk ook van beroemde oud-leerlingen, dacht Vanessa, maar toen ontdekte ze een bekend gezicht tussen de portretten. *Margaret?* Nee, besefte ze, het was Pauline Huppeldepup, een veelbelovende jonge Franse ballerina over wie ze had gehoord.

'Dit zijn de deelnemers,' zei Justin achter haar. De gezichten vulden de hele gang. De ogen keken de leegte in, griezelig, levenloos.

Het viel Vanessa op dat er geen foto van Justin of haarzelf tussen hing. Kwam het doordat ze op het laatste moment waren aangemeld?

Een vrouw van in de twintig kwam door de gang naar hen toe op hakken die op de tegels tikten. 'Jij moet Vanessa Adler zijn,' zei ze terwijl ze een beetje afkeurend naar Vanessa's sneakers en spijkerbroek keek. 'En Justin Cooke. We verwachtten jullie al. Ik ben Jennifer, en ik leid het internaat.'

Vanessa knikte. 'Sorry dat we...'

'Te laat zijn?' De vrouw wees naar een dubbele deur aan het eind van de gang. 'De oriëntatie is al begonnen. Laat je bagage maar hier, ik zorg dat alles naar jullie kamers wordt gebracht.'

Vanessa en Justin trokken behoedzaam de zware deuren open en glipten samen het donker van een toneelzaal in.

Het was schemerig in de zaal, die alleen werd verlicht door op het podium gerichte schijnwerpers. Een man stond voor een fluwelen

gordijn. Hij was lang, slank en kaal, met scherpe zwarte ogen in een gezicht dat bleek leek in het felle witte schijnsel. Vanessa en Justin slopen de zaal in en gingen naast elkaar op roodpluchen stoelen achterin zitten.

‘... en ik ben Palmer Carmichael, de balletmeester van de Royal Court Ballet Company.’ De man zweeg even, en er klonk een daverend applaus op uit de zaal.

‘Nooit van gehoord,’ fluisterde Justin. ‘Jij?’

Vanessa schudde haar hoofd. Achter Carmichael op het podium zaten twee vrouwen van middelbare leeftijd, allebei lang, elegant en mooi. Voormalige ballerina’s, dacht Vanessa, misschien juryleden, maar waarschijnlijk waren ze al voorgesteld voordat Justin en zij binnenkwamen.

‘Het is een eer om hier in een zaal met zoveel talent te zijn,’ vervolgde Carmichael toen het applaus was verstomd. ‘Ik zou echt willen dat we jullie allemaal konden aannemen, want zonder de inzet van jonge, gepassioneerde dansers zoals jullie zou de Royal Court Ballet Company niet eens kunnen bestaan. Het gezelschap is bijna honderdvijftig jaar geleden opgericht...’

Justin leunde opzij en fluisterde: ‘Wat is iedereen stil.’ Er trok een huivering over Vanessa’s huid toen ze zijn adem langs haar oor voelde strijken.

De duisternis gaf haar moed en ze schoof haar hand dicht naar de zijne op de armleuning tussen hen in. ‘Ik vind het niet erg,’ zei ze zacht.

Justin kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Ik ook niet. Weet je, als Carmichael er niet was, zou je bijna denken dat we alleen waren.’

‘Na wat er in New York is gebeurd, is het niet echt veilig meer om met mij alleen te zijn,’ zei Vanessa.

‘Wie zegt dat ik iets veiligs wil?’

Vanessa glimlachte.

Op de stoelen rondom hen zaten tientallen dansers van hun leeftijd, hun gezichten in de gloed van de schijnwerpers.

‘Dit is de dertigste keer dat we de Royal Court-competitie organiseren, en de eerste keer dat we de audities in de kerstvakantie houden,’ zei Carmichael met een weids armgebaar. ‘Dat moeten we vieren!’ Hij klapte in zijn handen en stapte achteruit het donker in.

Een enkele noot klonk door de zaal, de zuivere klank van een viool. Twee dansers kwamen uit de coulissen, een man en een vrouw, allebei jong. Ze droegen beiden een met gouddraad bestikte mantel op hun witte maillot en balletpak, en terwijl de muziek aanzwol, nam de man zijn positie achter de ballerina in en legde zijn rechterhand op haar heup. Ze hieven hun linkerarm in een sierlijke boog, de handen gedraaid, de vingers licht gespreid.

‘*Don Quichot*,’ fluisterde Justin. ‘De pas de deux.’

Toen begon het. De dansers trippelden lichtvoetig over het toneel, zijn bewegingen de perfecte schaduw van de hare. Hij tilde haar de lucht in en liet haar behoedzaam weer neerkomen, en zij draaide twee snelle, precieze pirouettes. Vervolgens voerde ze een reeks elegante, perfecte développés en snelle, uitbundige fouettés uit.

Op het hoogtepunt, toen de man de ene na de andere coupé jeté en tournant maakte, vergat Vanessa adem te halen. De sprongen waren volmaakt sierlijk en leken geen enkele moeite te kosten. Dit is ware schoonheid, dacht ze.

Het applaus aan het eind van de voorstelling was oorverdovend. Toen de dansers elkaar een hand gaven en bogen, kregen ze een staande ovatie van de hele zaal.

De dansers verdwenen geruisloos in de coulissen en Palmer Carmichael schreed weer naar het midden van het podium. ‘Dank aan onze twee beurswinnaars van het vorige seizoen.’ Hij stak zijn armen op om het publiek tot stilte te manen. ‘Het Royal Court is gestoeld op de overtuiging dat echte dansers niet worden geboren, maar gemaakt. We hebben deze competitie ingesteld om het talent te vinden wanneer het op zijn rijpste is, en het te plukken en te vormen voordat het kan gaan rotten.’

Hij leek zich erop te verheugen, dacht Vanessa. Iets aan Palmer kwam haar bekend voor, en niet alleen dat hij balletmeester was. Het had te maken met zijn scheve grijns, de schaduw die zijn voorhoofd over zijn gezicht wierp en de zangerigheid van zijn stem, alsof hij een geheim had. En zijn charisma, besefte ze. Hij had een dierlijke aantrekkingskracht die alle ogen in de zaal trok.

‘Doet hij je niet aan Josef denken?’ fluisterde Vanessa.

‘Een beetje, maar wat dan nog?’ antwoordde Justin. ‘Hij is balletmeester. Die zijn allemaal zo.’

‘Vandaag zitten jullie hier met zijn zesennegentigen,’ vervolgde Palmer met een gebaar naar de zaal. ‘Over een week zijn er nog maar twee over. De competitie duurt zeven dagen, te beginnen vanaf nu, en bestaat uit drie ronden met telkens een dag voor rust en voorbereiding ertussen. De eerste ronde, op maandag, is een traditionele solo. Woensdag wordt er met een partner gedanst en de derde ronde, komende vrijdag, is een hedendaagse solo. Wij drie juryleden zullen naar al jullie optredens kijken en aan het eind van elke competitiedag een beslissing nemen. Na de eerste ronde worden er vierenzestig kandidaten geëlimineerd.’

Er klonk een geroezemoes op in de zaal. Twee derde van de dansers zou na de eerste dag al afvallen?

‘Na de tweede ronde vallen er twintig kandidaten af.’ Er werd weer hoorbaar gefluisterd. ‘En dan krijgen twee van de overgebleven twaalf kandidaten een beurs voor twee jaar. We zullen de winnaars bekendmaken op de zevende en laatste dag van de competitie, gevolgd door een persconferentie.’

Hij liet zijn blik over de gezichten in de zaal glijden alsof hij nu al wist wie het niet zouden halen. ‘Velen van jullie zijn eraan gewend de allerbeste te zijn, maar hier zijn jullie te midden van sterren,’ zei hij. ‘We zoeken de zon en de maan. Voor minder doen we het niet. Jullie hebben de rest van vandaag en morgen om je voor te bereiden op de eerste ronde. Ik raad jullie aan die tijd goed te benutten.’

Vanessa gluurde naar de dansers om hen heen. Bij elke groep

zat minstens één ouder iemand. Het waren de begeleiders, begreep Vanessa toen ze zag dat sommigen van hen Palmers toespraak vertaalden voor hun leerlingen. Maar Justin en zij waren hier zonder iemand van de NYBA. ‘Hebben wij een begeleider?’

‘Enzo misschien?’ zei Justin schouderophalend. ‘Of iemand anders van de...’ Hij brak zijn zin af en vervolgde geluidloos: ‘Lyrische Elite?’

‘In de komende zeven dagen zullen jullie werken met dansers van over de hele wereld die jullie passie voor de balletkunst delen,’ zei Palmer. ‘Ik hoop dat zelfs degenen van jullie die niet worden gekozen hier de unieke ervaring aan zullen overhouden dat ze hebben opgetreden met de besten van de wereld.’

Vanessa snoof. Niemand in deze zaal zou ‘optreden met de besten van de wereld’ een troost vinden. Het was de beste van de wereld zijn of niets.

‘Sst,’ fluisterde Justin opzij leunend. Vanessa voelde zijn arm langs de hare strijken voordat hij zijn rug rechtte en weer naar het podium keek.

Palmer gaf een opsomming van eerdere winnaars, beroemde dansers die hun carrière waren begonnen op de stoelen waar zij nu op zaten. Vanessa keek door de zaal naar haar rivalen.

Voor in de zaal zat een groep van negen dansers en drie begeleiders. Ze droegen allemaal een trainingsjack met op de achterkant een opdruk in cyrillisch schrift, dus waarschijnlijk waren het Russen. De leden van het team ernaast droegen allemaal een duur uniform van goede snit met een schoolnaam erop waar het woord ‘Académie’ in voorkwam; Fransen dus. Het team van de Royal School of Ballet, waarvan de leden de Britse vlag op hun shirt droegen, zat achterin. En dan was er nog een aantal groepjes van maar twee of drie dansers, ook allemaal met een begeleider erbij. Sommige dansers hadden Slavische trekken, andere leken van nog verder weg te komen, uit Azië of Afrika misschien. Vanessa hoorde af en toe een gefluisterde opmerking in een taal die ze niet thuis kon brengen.